

Méhes Károly

MI EZ?

Ciccio. Mint aki van.
Nem tudom, mit akar,
mért mondogatom folyton
a nevét. Fekete-fehérben látok
egy hátranyalt hajú kamaszt,
kinőtt zakóban, poros úton.

A kávéházban ülök,
s bár mindig efféle füstös,
kopott helyekre vágytam, nem
érezem jól magam. A pincér
öregasszony, agyonmosott, kockás
férfiing rajta. Ahogy leteszi
a kávé, a szódát, a szemembe
néz, s látom, abban a pillanatban
tudja, nem örülök neki.

A képes magazinban falusi
lakodalomról szóló képriportot
nézek. A vőlegény bandzsa,
a menyasszony a gyöngyös
párta alatt bamba, bajszos.
Mégis valami szent, sárga
boldogság az arcukon. Aztán
a roskadozó asztal. A tánc.
Hirtelen nagyon fáj, hogy
már nem járok esküvőkre.
Majd, hamarosan más
következik. Egy esküvő –
két temetés, legalább.

Ciccio, mondom, barátom,
te senki. Egy kövér ember
fehér sisakot csap a fejébe,
el innen, el, motorra ül.
Látom, az izzó napsütésben
a kőkerítésen ülve, akik itt
maradnak, szalámis zsemlét
tömnek a szájukba. A motoros
őrült, azt hitte, most

szabad lesz, néhány perc
 múlva már halott. Ami
 végképp nem tartozik rám,
 de mondják: napra pontosan
 akkor halt meg, mint az apja.
 Az is motoron. Tényleg, érzem
 a nyakamban, a gigámban,
 torkig vagyok ennyi étellel és
 halállal. Miközben semmit sem
 tudok. A nap pedig... – teljesen
 felesleges megjegyzéseket tenni
 arra, ami hozzám képest örök.

Litvai Nelli

A SZEMÜVEG

Húsz éve nem gondolt vágyakozva férfira.

Most ott áll a falhoz lapulva, a kulcsra zárt ajtó mellett. Miért is zárta be? Hiszen sosem szokta. Az ablakból még láthatná a hátát, mozdul tétován, de döbbsenten a lába elé mered, már térdel is, ujjai hitetlenkedve tapogatják a vöröslő tócsát. Ennek is húsz éve vége már. Maszatos ujjait nézegeti, várja, hogy – mint régen – hullámzó melegség öntse el, már érzi is, ahogy pórusaiból gyöngyözve árad a verejték. Milyen hús a megszelt fal, amelyhez odaszorítja a testét.

A végén még festethetek, mondja hangosan.

Ez a kicsinyes gondolat visszahozza az életbe, már képes mozdulni, menni, csapot kinyitni, ruhát cserélni, letörölni, lehúzni, feltörölni, elmosni, meggy minden, mint a karikacsapás, nem történt semmi, nem történt semmi, mi is történhetne vele, épp vele, aki húsz éve nem gondolt vágyakozva férfira.

Volt pesti szomszédnője erőltette ezt a látogatást. Ő egyre csak megpróbált kitérni előle, ki tudja, honnan fakadó balsejtelem miatt, balsejtelem, visszhangzik valahol a szeme körül, balsejtelem, néhány pillanatig megint támasztékot keres, homlokát a falnak dönti. Már a füle alatti nyirokcsomók is lüktetnek. A férfi hátára gondol, arra, hogy széles, megnyugtató háta van.

Akár a kertkapu, olyan széles, mosolyog.

Kár volt mosolyognia. Szája szelíd elmozdulása ráncainak aznap mélységét juttatja az eszébe, arca megfeszül, már a kezét tördeli, aztán dacosan kinyújtja maga elé, hadd látszódjanak minél jobban az eddig észre sem vett májfoltok, ráncok, törött ujjának dagadt ízületei. Ezt nyújtotta kézfogásra.

Soha többé nem fogok kezét senkivel. Inkább elmosogatok. Inkább, ismétli meg nevetve.